

Forventninger om lovfestede stillinger

Del II

Biskop Georg Hille
Hamar bispedømme:

— Ingen fremtid for diakonstillingene uten formell status

— Kirkens menigheter og mennesker må lete seg fram til holdninger og tiltak som kan styrke fellesskapet og bidra til et klima av hensynsfullhet og omsorg, skriver biskop Georg Hille i sin årsmelding, og konstaterer at utfordringene for kirken ikke er blitt mindre sett i forhold til det oppdrag den har fått; å stå i livets tjeneste. Han har også et hjertesukk i anledning soknediakonstillingene.

Stillinger

— Det går uhyre tregt med opprettelse av nye stillinger. Det blir en prestestilling et år og en kateketstilling et annet. Her og der lappes det sammen til en deltidsssekretærstilling, noen steder skjer det en oppjustering av organiststillingen, og det hender at det skaffes noen midler til litt kontorhjelp for presten. Soknediakonstillinger er det nesten umulig å få til, og jeg gjentar hva jeg har sagt i mange år, at denne stillingskategori ikke vil ha noen fremtid dersom den ikke gis samme kirkelige og formelle status som prest og kateket, skriver Hille. Det viktigste er allikevel nå å få stillinger som dekker menighetsrådenes administrative behov. Her i dette bispedømme er det dessuten svært meget om å gjøre å få stillinger ved de store institusjonene, særlig i Hedmark der det overhodet ikke finnes slike stillinger.

I livets tjeneste

— Det er kirkens oppdrag å stå i livets tjeneste. Det har den gjort på helt grunnleggende måte også dette året. Den har kommet menneskene nær i alleslags situasjoner og til alleslags tider og har stått der med Livets gave. Det har den gjort i en tid som truer livet før det er født. Den har fortsatt kalt til vern om fosteret, og har famlende forsøkt å reise et vakthold mot farene for genetisk manipulasjon. Det har den gjort i en verden som frykter krigens vanvidd og menneskehetens utslettelse. Den har fordømt kjernefysiske våpen og har nølende begynt å gå inn i kampen mot krigens årsaker og fredens fiender.

— Det er kirkens oppdrag å stå i livets tjeneste. Det skal den også gjøre i et samfunn som etterhvert blir hardere og kaldere og mere ubarmhjertig. For selv om mulighetene er større enn noensinne til å gjøre livet lettere og rikere for alle, er det som om nødvendige livsgoder igjen skal bli unndratt de mange og forbeholdes de få. Det brer seg en frykt for et samfunn for de sterke. Overalt i dette bispedømme er det en bekymring for usikre arbeidsplasser, for truede gårdsbruk, for stengte sykehusavdelinger, for overfylte aldershjem, for funksjonshemmede som isoleres. Det er enslags rådsvillhet i kirken overfor en utvikling som skader fellesskapet og som truer menneskers livssituasjon. Men kirkens menigheter og mennesker må lete seg frem til holdninger og tiltak som kan styrke fellesskapet og bidra til et klima av hensynsfullhet og omsorg.

— Det er et veldig oppdrag for en kirke å stå i livets tjeneste — fra omsorg for menneskenes frelse og innsats for deres trygghet og velferd til ansvar for spirende menneskeliv og kamp for skaperverkets rikdom og vekst. Men oppdraget er ikke mindre, og det er stadig flere som ser og utfordres av det veldig perspektiv og de store oppgaver. Samtidig er det mange som kjenner kirkens avmakt overfor oppgavene, og som vet at de refor-

mer
kirke
folk,

Sokn
Kl
i Har
So
stillir

Bis
Sør

Lo
sta
sol

—
av at
deres
ver b
og vi
ferds

—
på bi
arbei
het,
sæte
diako
tilset
Det l
rådet
der c
het c
har f

Igj
at so
deres
Først
til de
stille
diac
fang,
samtl
kunne
sokne
ikke

mer som nå skal komme, først og fremst må sette kirken bedre i stand til å stå i livets tjeneste i vårt folk, skriver biskop Georg Hille.

Soknediakoner/Klokkerdiakoner

Klokkerdiakon Sverre Gaarden er nå fast ansatt i Hamar menighet i 1/1 stilling.

Soknediakon Anne Skjelmerud er ansatt i 1/1 stilling i Brandbu prestegjeld.

Biskop Fredrik Grønningsæter Sør-Hålogaland bispedømme:

Lovfesting og plass på statsbudsjettet for soknediakonstillingene

— Igjen vil denne biskop minne om betydningen av at soknediakonstillingene snarest blir lovfestet og deres avlønninger plassert på statsbudsjettet, skriver biskop Fredrik Grønningsæter i sin årsmelding, og viser til at det ikke hersker tvil om at også velferdsstaten trenger kirkens diakoni.

— Betydningen av en ansvarshavende fagmann på bispedømmeplan ser vi av diakonkonsulentens arbeid, med løpende informasjon, kursvirksomhet, inspirasjonsbesøk m.m., skriver Grønningsæter. Vi har i årets løp fått opprettet en 5. soknediakonstilling, nemlig i Hemnes prestegjeld, med tilsetning mot årsslutt og tiltredelse nå på nyåret. Det lyktes å få denne stillingen føyet inn i Diakonirådets treårs forsøksprosjekt med soknediakoner, der også soknediakonene i Bodø domkirkemenighet og Gruben, Mo i Rana, er trukket inn, noe vi har forventninger til.

Igjen vil denne biskop minne om betydningen av at soknediakonstillingene snarest blir lovfestet og deres avlønninger plassert på statsbudsjettet. Først da vil også lønnsnivået stå i et rimelig forhold til de utdanningskrav som i dag er nødvendig å stille til nøkkelposter på dette området. De mange diakoniarbeiderstillinger av variert type og omfang, foruten den frivillige diakonale tjeneste, som samtlige betyr verdifull innsats i menighetene, vil kunne både styrkes og ytterligere kvalifiseres ved soknediakoner som faste støttepunkter. Det bør ikke være noen tvil om at også vår velferdsstat

trenger det alternativ som den kirkelige diakoni representerer utenom «systemet», men i samarbeid med det.

Arbeidsløshet

— Et problemområde som av naturlige grunner har kommet til å engasjere også kirkefolk i dette bispedømmet er **arbeidsløsheten**, særlig akutt på steder dere bærende bedrifter trues med nedleggelse, slik som i Sulitjelma. Den lokale prest tok i vinter et initiativ som biskopen støttet med å arrangere en forbønns gudstjeneste i samarbeid både med fagforening og bedriftsledelse. Den ble holdt 4. mars om kvelden med biskopen som predikant og prest og prost som liturger i sprengfull kirke og med stor oppmerksomhet fra media. Arrangementet sto i forlengelsen av den henvendelse prostemøtet for Sør-Hålogaland, sammen med biskopen, gjorde mot årsslutt i 1982 til regjering og storting. Jeg gjorde i prekenen helt klart at kirken ikke innbiller seg å kunne «løse» arbeidsledighetsproblemet, men vi kan: a) gjøre oss gjeldende i prioriteringsdebatten, der menneskelige og familiære verdier er truet med å settes i annen rekke, b) vi kan skape miljø med meningsfylt fritid og c) vi kan be.

— Etter denne biskops mening er det etter disse linjer kirken kan og bør engasjere seg i dette problemområdet, og vokte seg vel for de store ord. Jeg vil i mitt videre arbeide oppfordre menigheter med følbart arbeidsledighetsproblem til å lage egne utvalg, der de arbeidsledige selv trekkes inn, for å se hva man på ethvert sted kan gjøre i saken.

Nord-Norges Diakonstiftelse, med sine sentralinstitusjoner for psykisk utviklingshemmede Trastad og Vensmoen, og filialene Håløygtunet, Straumfjordheimen og Brønnøytunet, har hatt et vanskelig arbeidsår. (Diakonistiftelsen er også en fellessak med nord-stiftet). Særlig har debatten om sentralinstitusjonenes berettigelse gitt folk angst for hva fremtiden kan bringe. Det blir forhåpentligvis ensidigheten som også her må vike plass når man får tenkt seg noe mere om og gjort noen flere erfaringer på dette området. Viktig er det å følge med i dette og finne veier å gå som ikke bryter ned den diakonale identitet. Den gjelder det stadig å besinne seg på.

Diakoner

Flyttet til bispedømmet: Kjetil Marvin Opdal tilsatt som soknediakon i Domkirken menighet i Bodø.

Jo Erling Volle tilsatt som soknediakon i Hemnes prestegjeld.

Fraflyttet bispedømmet: Soknediakon i Domkirken menighet i Bodø Leidulv Øyvind Grimstad.